

Ανανία Κουστένη, ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

«Ο Ιησούς μάς προσφέρει την αιώνια ζωή».*

Δωδέκατη Κυριακή του Ματθαίου σήμερα, αγαπητοί και το Ευαγγέλιο μας ομιλεί για ένα νέο άτομο, που ήτο πλούσιος μεγαλοκτηματίας και με εξέχουσα κοινωνική θέση στο Ισραήλ, κατά τα χρόνια του Χριστού.

Παρότι τα είχε όλα, του έλειπε κάτι και το αναζητούσε. Άκουσε για τον Κύριο, που μιλούσε περίφημα και μοναδικά, και η καρδιά του αναγάλλιασε. Έτρεξε και Τον βρήκε. Μιλούσε ο Χριστός, άκουγε εκείνος, και όλο άκουγε. Αντιλάλησε μέσα του κάτι διαφορετικό. Ο πόθος για την αιώνια ζωή και πατρίδα. Αυτό ήταν τελικά που του έλειπε, κι αυτό το ενσάρκωνε ο Ιησούς Χριστός. Γι' αυτό και σαν σταμάτησε να ομιλεί ο Κύριος, τρέχει αυτός, γονατίζει μπροστά Του και Του λέει: «Δάσκαλε αγαθέ, τι να κάνω, για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;».

Κι Εκείνος του λέγει: «Αν θέλεις να μπεις στην αιώνια ζωή, να τηρήσεις τις εντολές». Κι ο άλλος απάντησε: «Ποίες;» Υπήρχε ο Δεκάλογος, αλλά οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι είχαν βγάλει εξακόσιες δεκατρείς εντολές. Γι' αυτό και ρώτησε. Και ο Ιησούς του είπε: «Ου φονεύσεις, ου μοιχεύσεις, ου κλέψεις, ου ψευδομαρτυρήσεις και, Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου». Δηλαδή τις εντολές της δεύτερης Πλάκας του Μωυσή, που αναφέρονται στο συνάνθρωπο. Τι ταπεινός ο Ιησούς! Δεν μίλησε για τη δική Του λατρεία και τα υπόλοιπα που περιέχουν οι εντολές της πρώτης Πλάκας, αλλά μίλησε για τον συνάνθρωπο και τη δική του προσοχή και προσφορά.

Και κείνος τότε ανάλαφρος του λέγει: «Κύριε, όλα αυτά τα φύλαξα από παιδάκι. Τι μου απομένει;». Κι ο Ιησούς, που έβλεπε ένα μέλλοντα Απόστολο, έναν ακόλουθό Του που να τ' αφήνει όλα, του λέει: «Τότε, ένα σου λείπει, να πωλήσεις τα κτήματα σου, να τα δώσεις στους φτωχούς και να με ακολουθήσεις». Αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε όλοι, αλλά όταν ο Ιησούς δει κάποιον που μπορεί να το κάνει, του το λέει, είτε μέσα απ' το Ευαγγέλιο, είτε με τη Θεία Του Χάρη – το ίδιο είναι και τα δύο – είτε κατ' άλλον τρόπο.

Και κείνος, τότε, ελυπήθηκε πολύ. Δεν μπορούσε να το κάνει. Ήταν δεμένος με τα κτήματα και τα χρήματα και τις επίγειες αξίες. Κι έφυγε λυπημένος. Αυτή είναι η τραγωδία του ανθρώπου, να ζητάει την αιώνια ζωή, και νά 'ναι δεμένος πολλές φορές στα μούραγια αυτού του κόσμου.

Και στη συνέχεια, καθώς έφυγε ο νεαρός, ο Χριστός είπε πως «δύσκολα μπαίνουν οι πλούσιοι στη Βασιλεία του Θεού». Ποιος μπορεί πια να σωθεί, Χριστέ μου;». Και Κείνος τους κοίταξε κατάματα και με νόημα, και τους είπε: «Αυτό είναι αδύνατο στους ανθρώπους, είναι όμως δυνατό στον Θεό». Γιατί, όσα δεν μπορούν οι άνθρωποι, μπορεί ο Θεός.

Άρα, άμα αφεθούμε με εμπιστοσύνη και αγάπη και υπακοή και ταπείνωση στον Θεό, Εκείνος μας λύνει απ' όλα τα δεσμά αυτού του κόσμου και μας δένει μαζί Του και με τη χάρη Του και τα υπόλοιπα, και μας φέρνει στην αιώνια ζωή και πατρίδα.

*Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, Το κήρυγμα της Κυριακής, τόμος Β΄, έκδ. Ακτή, Λευκωσία 2009, σελ.81-85.